

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. C. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019 č. j. OAM-358/ZA-ZA11-HA13-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., a dále bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodu podle § 15a zákona o azylu, nelze udělit. Žalobce namítal, že před vycestováním do zahraničí byl sledován vietnamskou policií pro kritické postoje

Shodu s prvopisem potvrzuje

k vietnamské armádě a výkonu vojenské služby. Pokud by se mu tehdy nepodařilo za pomoci příbuzných vycestovat, byl by bezpochyby zadržen a vyšetřován. Z obav před zadržením také po celých 25 let Vietnam ani jednou nenavštívil. Je-li mu vytýkáno, že se o těchto důvodech v minulosti nezmínil a o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, poukázal na to, že vycestování do ČR jako řešení jeho situace ve Vietnamu mu poradil a vše potřebné zařídil bratr, který již v té době v České republice bydlel a podnikal. Po příjezdu tak měl, díky tehdejší legislativě, v ČR trvalý pobyt. Cítil se v bezpečí a neměl tedy žádný důvod si své postavení nějakým způsobem měnit. Navíc o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu ani nevěděl. Počátkem roku 2019 o mezinárodní ochranu požádal poté, co o dosavadní pobytové oprávnění přišel a byl mu vydán výjezdni příkaz. Reálně tedy hrozilo, že bude do Vietnamu vyhoštěn. Po podání žádosti během pobytu v přijímacím středisku o své situaci hovořil s jinými vietnamskými občany a byl jimi varován, aby v pohovoru Vietnam nekritizoval a uvedl pouze jiné, než politické důvody, neboť vietnamské tajné služby mají své lidi všude. O svých problémech a sledování policií proto původně nehovořil a tyto údaje sdělil až dodatečně, když si uvědomil, že jeho krajané přeháněli a v České republice se může cítit bezpečně. Správní orgán bez bližšího odůvodnění vyhodnotil jeho tvrzení o pronásledování z důvodu vyjadřování kritických názorů na situaci ve vietnamské armádě jako účelové, žádná další fakta se nepokusil zjistit a jeho žádost bez dalšího zamítl. Má za to, že správní orgán nedostatečně prověřil jeho tvrzení o politickém pronásledování a nesprávně vyhodnotil jeho motivaci k podání žádosti o přiznání mezinárodní ochrany.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že správní orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami. Konstatoval, že správní orgán hodnotil pozdější doplnění tvrzení žalobce k jeho veřejné kritice o podmínkách ve vietnamské armádě v kontextu událostí, které sám jednak popsal a dále těch, které si k jeho případu správní orgán obstaral, nicméně má za to, že pokud tyto nyní jím sdělené informace byly pro jeho budoucnost natolik zásadní, že kvůli nim opustil zemi původu, mohl a měl o udělení mezinárodní ochrany požádat bezprostředně poté, co se ocitl na bezpečném území, tedy po svém příjezdu do České republiky. Žalovaný nijak blíže neosvětlil termín „veřejná kritika“, neboť nesdělil, kde konkrétně veřejně prezentoval své kritické postoje. Pouze tvrdil, že o situaci hovořil se svými kamarády, kteří pak byli vyslýcháni, a on měl dojem, že je pronásledován. Po návratu z vojenské služby veřejně kritizoval poměry panující v armádě. Poté začal mít potíže. Sledovala ho policie, vyslýchali jeho kamarády, s nimiž o poměrech v armádě hovořil, až se začal obávat, že ho uvězní. Dle žalovaného je zvláštní, že policie měla údajně vyslýchat žalobcovy přátele, když původcem oné kritiky byl on sám. O svých výsledcích před policií však žalobce nehovořil vůbec, přičemž nelogicky popsal, že je pronásledován. Současně ani nesdělil, že by v souvislosti s touto jeho kritikou některý z jeho přátel policii uvedl jeho jméno nebo jiným způsobem prozradil jeho identitu. Žalobcem sdělený příběh působí ve světle všech okolností a hlavně s odstupem 24 let velmi nedůvěryhodně. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce pozbyl v listopadu 2016 povolení k trvalému pobytu v České republice. Následně mu byla uložena povinnost z České republiky vycestovat a bezprostředně poté požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzení žalobce se lišila v podstatných bodech, jeho výpověď neobsahovala jen drobné nesrovnalosti. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce se dopustil vážného zločinu ve smyslu zákona o

azyly. Vzhledem k povaze popsaného jednání žalobce, které je neslučitelné s principy, na nichž je mezinárodní ochrana vystavěna, správní orgán rozhodl na případ žalobce aplikovat ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azyly a vyloučil jej tak z okruhu osob, kterým může být na území ČR udělena doplňková ochrana.

3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 15. 4. 2019. V žádosti, v rámci údajů, které žalobce poskytl k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Nemá žádné politické přesvědčení. Není členem žádné politické strany, nikdy se politicky neangažoval. Jeho partnerka A.G. je státní občankou České republiky. Mají spolu dvě dospělé děti, které jsou státními příslušníky České republiky a obě zde žijí. Do České republiky přicestoval v srpnu roku 1995 na turistické vízum. Přijel na návštěvu za svým bratrem a již zde zůstal. V České republice nejprve pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a následně na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR. Trvalý pobyt pozbyl z důvodu trestné činnosti drogového charakteru, za kterou byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Z výkonu trestu byl propuštěn po 6 letech v listopadu 2018 a následně mu byl udělen výjezdní příkaz s povinností vycestovat z České republiky. V České republice žije nepřetržitě od roku 1995. Společnou domácnost se svou partnerkou sdílí v České republice od roku 1996. Partnerka je zdravá. Obě děti a partnerka pracují. Jeho finanční pomoc již nepotřebují. Od svého příjezdu do České republiky do Vietnamu již nikdy nevycestoval. Nemá tam žádné příbuzné ani zázemí. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani v jiných státech. Je zdravý a s ničím se neléčí. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je ta skutečnost, že v České republice pozbyl trvalý pobyt. Návrat do vlasti odmítá, protože v České republice má rodinu.
5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu žalobce ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 5. 2019, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018, ze dne 28. 1. 2019. Součástí správního spisu jsou rovněž informace z cizineckého informačního systému, opis rejstříku trestů ze dne 12. 7. 2019, rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 52 T 10/2013 ze dne 23. 10. 2014 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 To 89/2014 ze dne 8. 1. 2015. Ze správního spisu se podává, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce za přítomnosti jeho zmocněnkyně seznámen s podklady rozhodnutí, po němž zmocněnkyně žalobce požádala o lhůtu k písemnému vyjádření a avizovala, že doplní důvody, které žalobce vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Následně 19. 8. 2019 bylo správnímu orgánu doručeno podání, v němž uvedl, že při pohovoru nesdělil některé věci, které mohou být pro posouzení jeho žádosti důležité. Důvodem byla skutečnost, že jiní Vietnamci jej varovali, aby neříkal nic špatného na Vietnam, protože budou mít problémy jeho příbuzní ve Vietnamu a také on v České republice. Proto správnímu orgánu sdělil toliko to, že chce v České republice

zůstat, protože má děti a družku. To je samozřejmě pravda, ale má i vážné obavy z návratu do Vietnamu. Tvrdil, že ve Vietnamu musel nastoupit vojenskou službu, ta trvala 5 roků. Podmínky pro vojáky byly špatné. Neměli pořádné jídlo, ubytování ani zdravotní péči. Během služby měl vážný úraz na ruce. Nikdo jej ale neléčil. Po návratu z výkonu vojenské služby otevřeně kritizoval situaci v armádě. Začal pak mít problémy. Sledovala jej policie, vyslýchali jeho kamarády, s nimiž se o poměrech v armádě bavil. Báł se, že bude uvězněn. Proto využil toho, že jeho bratr žil v té době v České republice. Za pomoci známých si vyřídil vízum a odjel za ním. Od té doby, tedy skoro 24 let, Vietnam nenavštívil. Stále se bojí, že bude za své názory a veřejnou kritiku zadržen. Správní orgán poté správní spis již o žádné další podklady nedoplňoval a následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Co se týká zjištění správního orgánu z evidence rejstříku trestů citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 To 89/2014-2719 krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem spisu a jsou správná.

6. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce netvrdil nic, čím by zprávy o zemi původu obsažené ve správním spise ve vztahu k jeho tvrzením uplatněným v průběhu správního řízení, vyvracel.
7. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
9. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově

relevantním způsobem pronásledován. Co se týká tvrzení žalobce, která uplatnil v písemném podání, o tom, že po návratu z vojenské služby veřejně kritizoval poměry panující v armádě a že pro tyto své názory a veřejnou kritiku má obavy, že bude uvězněn, krajský soud především souhlasí s žalovaným, který zdůraznil, že žalobce byl dne 18. 4. 2019 před započítáním samotného pohovoru mimo jiné poučen o tom, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu jeho osobních údajů, a to především ve vztahu ke státním orgánům země původu. Žalovaný rovněž přílehlavě poznamenal, že se naskýkala otázka, jakým způsobem a od koho by se vietnamské orgány státní moci dozvěděly či mohly dozvědět o tom, že žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany popisoval svou vlast negativně a také připomenul, že sám žalobce uvedl, že ve své vlasti již nemá žádné příbuzné. Ve shodě s žalovaným i soud považuje žalobcovu odůvodnění toho, proč při pohovoru nesdělil některé skutečnosti důležité pro posouzení jeho žádosti, jako nedůvěryhodné. Současně ve shodě s žalovaným také soud poukazuje na to, že žalobce jen obecně a až dodatečně prohlásil, že kritizoval poměry ve vietnamské armádě, přičemž k této kritice mělo dojít před téměř 24 lety. Pokud měl žalobce za to, že kvůli této činnosti může být ve své vlasti pronásledován, měl tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit ihned po tomto zjištění a ne až o téměř 24 let později. Soud tato tvrzení považuje za účelová a za hlavní důvod zahájeného správního řízení ve věci mezinárodní ochrany soud považuje snahu žalobce o setrvání na území České republiky a legalizaci jeho pobytu. Žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co ztratil pobytové oprávnění a byl mu vystaven výjezdní příkaz, což nasvědčuje účelovosti žádosti o azyl. Jak výše uvedeno o mezinárodní ochranu žalobce požádal až 24 let po opuštění vlasti. Pokud by žalobci opravdu hrozilo pronásledování za kritiku poměrů ve vietnamské armádě, snažil by se bezesporu svou situaci řešit okamžitě a nepodával by z tohoto důvodu žádost o udělení mezinárodní ochrany až po 24 letech. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal poté, co po propuštění z výkonu trestu v listopadu 2018 mu byl udělen výjezdní příkaz. Následně v dubnu 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Tvrzení žalobce o obavách z pronásledování po návratu do vlasti soud shledává nevěrohodnými a jeho údajné „potíže“ po kritice poměrů v armádě za smyšlené. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a že v případě žalobce nelze shledat po návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, je správný. Protože soud souhlasí s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, v němž žalovaný poukázal i na rozpory ve výpovědích žalobce, v podrobnostech na závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje. Co se týče tvrzené rodinné vazby v České republice, krajský soud konstatuje, že důvody pro udělení azylu dle citovaného ustanovení § 12 jsou jednoznačně vymezeny a žádné jiné důvody není možné tomuto výčtu podřadit.

10. Krajský soud podotýká, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody, ze zákonem striktně vymezených důvodů nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel o azyl vybral pro svůj další život.
11. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže

v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situaci, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu, konec citace. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal, otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

12. Poukázal-li žalobce v žalobě na nemožnost vycestování z důvodu pevných rodinných vazeb, krajský soud ve shodě s žalovaným nespatřuje v žalobcem vylicených osobních poměrech důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 47/2004-60, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že snaha o legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, konec citace. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ovšem bylo by to možné např. v případech, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71, rozsudek č. j. 2 Azs 14/2010-92). Skutečnost, že žalobce má dvě (dnes již dospělé) děti s občankou České republiky, není důvodem pro udělení humanitárního azylu (analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 6/2003-55, rozsudek č. j. 2 Azs 18/2005-35). Jak výše uvedeno zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Je třeba připomenout, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 30/2007-69). Mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených právě v zákoně o pobytu cizinců (viz

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 170/2004-72 či usnesení č. j. 6 Azs 155/2016-33). Primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území České republiky. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že každé nucené vycestování cizince do země jeho původu pro něj může znamenat újmu v soukromém životě, avšak v případě žalobce soud sdílí přesvědčení, a to na základě skutečností, jak jsou specifikovány na straně 19 napadeného rozhodnutí, že tato újma zcela jistě nemůže být považována za nepřiměřenou. Ze soudní judikatury plyne, že v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou v důsledku páchaní trestné činnosti přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky.

13. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
14. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 20.12.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně